

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 27Co/61/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120200560
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Alena Záhumenská
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120200560.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Aleny Záhumenskej a sudkýň JUDr. Ľubice Bajzovej a Mgr. Martiny Trnavskej v spore žalobcu M., proti žalovanej H., za ktorú koná N., o vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 17. februára 2022, č.k. 21C/2/2020-81, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaná **m á n á r o k** na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu, ktorou sa žalobca domáhal vyporiadania jeho bezpodielového spoluvlastníctva manželov so žalovanou zamietol. Žalovanej voči žalobcovi priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 143, § 148 ods. 1, § 149 ods. 1 - 5, § 150 Obč. zákonníka. V odôvodnení svojho rozhodnutia konštatoval, že súd môže vyporiadať len ten majetok alebo hodnoty tvoriace BSM, ktoré účastníci konania navrhli k vyporiadaniu súdnym rozhodnutím do troch rokov od zániku BSM. Po vykonanom dokazovaní súd prvej inštancie dospel k záveru, že žaloba nebola podaná dôvodne, preto bola zamietnutá. Poukázal na to, že žalobca v žalobe označil, čo by malo byť predmetom vyporiadania, ale nie v každom prípade dostatočne určitým spôsobom. Následne v priebehu konania, vychádzajúc z jeho ústnych a písomných vyjadrení, menil názor na to, aký rozsah majetku má byť predmetom sporu, až napokon z jeho záverečnej reči vyplynulo, že žiada zo strany žalovanej úhradu 7.407,03 eur ako výplatu zo spoločných finančných prostriedkov. Nárok z investícií si nevyčíslil, teda konkrétne neuplatnil, hnutelné veci nespomenul, nárok zo sumy 490.000,80 eur, tiež nespomenul. Nehnutelné veci uvedené v žalobe napokon prejednať žalobca výslovne nežiadal. Investície do rekonštrukcie nehnuteľnosti vo výlučnom vlastníctve žalovanej žalobca v žalobe vyčíslil sumou 80.000,00 eur, neskôr v priebehu konania túto hodnotu menil, ale nikdy presne neuviedol konkrétne položky, ktoré zo spoločných prostriedkov boli na rekonštrukciu hradené, čo bolo nevyhnutné pre posúdenie opodstatnenosti tohto nároku najmä za situácie, kedy tento nárok žalovaná poprela. Prehľad prác predložených žalobcom v tomto smere nebol postačujúci, nebol dostatočne konkrétny a vystihujúci reálny stav veci. Berúc do úvahy vyjadrenie žalovanej, že mnoho položiek nebolo zo strany stavebnej firmy riadne fakturovaných, čo žalobca nepoprel, mal súd za to, že nie je v možnostiach žalobcu konkrétne definovať konkrétne úhrady. K tomu by nepomohol ani navrhovaný výsluch svedka Y., nakoľko vzhľadom na časový odstup a neformálnosť platieb by tento svedok požadované údaje neuviedol. Napokon tieto údaje sa mal pokúsiť získať žalobca a uviesť ich do žaloby. Žalobca ohľadne investícií do rekonštrukcie neuviedol v prvom rade bremeno tvrdenia, preto tieto súd neprejednal. Žalobca neuviedol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazné v tom, či vôbec, prípadne v akom rozsahu bola rekonštrukcia domu realizovaná zo spoločných prostriedkov. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že z dokazovania ďalej vyplynulo, že nebolo možné do prípadného

vyporiadania zahrnúť spoločné finančné prostriedky v žalobe označené sumou 90 000,00 eur. Fakt, že strany sporu takúto sumu počas manželstva mali nemal za sporný, sporné zostalo, či si ju rozdelili, alebo nie. V tomto súd prvej inštancie dospel k záveru, že k dohode o rozdelení tejto sumy došlo počas trvania manželstva, bolo preukázané, že žalobca daroval svoju polovicu maloletej dcére. Vychádzajúc zo záverečnej reči tieto finančné prostriedky žalobca nakoniec vyporiadať ani nechcel. Ohľadne hnutelných vecí a zostatkov na účtoch dospel súd prvej inštancie k záveru, že túto časť spoločne nadobudnutého majetku si strany vyporiadali dohodou, hoci neformálnou pred podaním žaloby. V zmysle § 149a Občianskeho zákonníka nemusela táto dohoda mať písomnú formu, nakoľko jej predmetom neboli nehnuteľné veci. Žalobca spočiatku popieral akékoľvek vyporiadanie pred podaním žaloby, v priebehu konania „určité“ vyporiadanie pripustil, aj keď neupresnil rozsah tohto vyporiadania. Nesporné ale bolo, že prevzal sumu 20.000,00 eur z titulu vyporiadania BSM, iné presvedčivé dôvody, pre ktoré by mu mala žalovaná po rozvode zaslať túto sumu, žalobca neuviedol. Obsah písomnej dohody, ktorá mala byť stranami podpísaná, žalobca nenamietal. Táto obsahuje zoznam vyporiadavaných hnutelných vecí a konštatovanie, že zostatky na účtoch zostávajúci vo vlastníctve toho, komu účet patrí. Súd prvej inštancie považoval za potrebné uviesť, že zostatky na účtoch žalovanej, ktoré vyžiadal prostredníctvom elektronických prostriedkov na žiadosť žalobcu, boli zostatky ku dňu vyhotovenia správy a nie ku dňu právoplatnosti rozsudku o rozvode, preto nebolo možné z nich vyhádzat', ako to žalobca urobil v záverečnej reči. Z doložených dôkazov bolo pritom zjavné, že zostatok na účte žalovanej v U. bol od 07.03.do 31.03.2017 v mínusovej hodnote, podľa uvedenej správy bola hodnota 3.513,70 eur. Ďalšie šetrenie žalobca nenavrhol, ale nebolo potrebné, pretože k vyporiadaniu zostatku na účtoch došlo pred podaním žaloby. O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v spore plne úspešná, priznal náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Proti rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zrušil. Vytýkal mu nesprávne skutkové zistenia, ktoré vzhliadol v tom, že spoločné finančné prostriedky vo výške 88.000,00 eur boli medzi žalobcom a žalovanou vyporiadané tak, že žalobca svoju polovicu daroval spoločnej dcére W. a žalovaná si svoju polovicu ponechala, ktorý záver súdu prvej inštancie považuje za nesprávny. Poukazoval na to, že už v podanej žalobe tvrdil, že on sám žiadne finančné prostriedky na účet maloletej W. neposielal. Pokiaľ aj tvrdil v neskoršom rozvodovom konaní, že to bol dar od žalobcu pre maloletú, tak konal pod nátlakom, pretože bol vystavený sledovaniu od detektívnej kancelárie, ktorú si najala žalovaná. Súdu prvej inštancie ďalej vytýkal nevykonanie navrhovaných dôkazov, a to konkrétne výsluch svedka C. Y., ktorý je konateľom spoločnosti, ktorá realizovala rekonštrukciu nehnuteľností patriacich žalovanej, pričom súd prvej inštancie odmietol výsluch tohto svedka, nakoľko ho považoval za nadbytočný, pretože by nepreukazoval žalobcom tvrdené skutočnosti. V priebehu konania navrhoval, aby súd vykonal dokazovanie výpismi z účtov žalovanej z obdobia pred rozvodom manželstva strán sporu do rozvodu manželstva. Súd však ani tento dôkaz nevykonal a výpisy z účtov nevyžiadal, vyhotovil iba lustráciu účtov žalovanej k dátumu 02.11.2021, čo bolo pre dané konanie irelevantné. Záverom súdu prvej inštancie vytýkal nepreskúmateľnosť rozhodnutia vzhľadom na absenciu presvedčivého a jednoznačného odôvodnenia.

3. Žalovaná v písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu navrhla potvrdenie napadnutého rozsudku, ktorý považuje za skutkovo a právne správny a dostatočne a zrozumiteľne odôvodnený. K odvolacím námietkam žalobcu vo vzťahu k spoločným finančným prostriedkom vo výške 88.000,00 eur a k ich vysporiadaniu v súvislosti s darovaním spoločnej dcére W. uviedla, že je nepochybné a nesporné, že žalobca polovicu týchto finančných prostriedkov daroval svojej dcére a rozhodne tak nekonal pod nátlakom, keďže o takomto nátlaku by sa zmienil už v rámci rozvodového konania. Potvrdila, že v rámci rozvodového konania využila služby detektívnej kancelárie, avšak výlučne z dôvodu žalobcovej nevery a jej preukázania, čo sa napokon aj potvrdilo a bolo primárnym dôvodom rozvodu ich manželstva. Uviedla, že žalobca a žalovaná, ako súd prvej inštancie správne a jednoznačne zistil a bolo nepochybné aj z tvrdení žalobcu, si uvedenú sumu rozdelili počas manželstva a túto použili dohodnutým spôsobom, a to slobodne a s plným vedomím právnych dôsledkov, mimochodom v prospech ich spoločnej dcéry. Tieto finančné prostriedky tak ku dňu rozvodu manželstva, kedy BSM zaniklo, netvorili masu BSM, a tak logicky neboli a nemali byť predmetom vyporiadania. Ďalej poukazovala na to, že návrh žalobcu bol od počiatku zmätočný a nesúrodý, pričom počas celého konania žalobca nedostatočne a nepresne špecifikoval to, čoho sa domáha. Uviedla, že žalobca bol povinný navrhnúť vykonanie dokazovania na začiatku konania a nie počas konania podľa potreby a svojho aktuálneho úsudku. Pokiaľ by súd jeho návrhy na vykonanie dokazovania zamietol z dôvodu ich oneskoreného navrhnutia a nie aj z iných dôvodov, takýto jeho záver by bol v súlade s príslušnou procesnou úpravou civilného

konania. K tejto časti odvolania žalobcu uvádzala, že žalobca počas konania neustále menil právne posúdenie investície do nehnuteľností, pričom pokiaľ by sa mal rekonštrukciou súd zaoberať, bol žalobca povinný predložiť konkrétne doklady preukazujúce uhradenie konkrétnej sumy za konkrétne stavebné práce na konkrétne nehnuteľnosti. Pokiaľ takýmito dokladmi nedisponuje a platby boli realizované „bez dokladov“ výsluch svedka by bol nadbytočný, keďže ani on takýmito dokladmi nedisponuje. Tiež je nepochybné, že žalobca bol povinný v rámci svojej dôkaznej povinnosti preukázať, okrem uvedeného aj to, že na rekonštrukciu boli použité finančné prostriedky patriace do BSM, čo však nepreukázal a svoj právny názor na právne posúdenie rekonštrukcie vo vzťahu k BSM počas konania menil. Mala za to, že prvostupňové rozhodnutie a postup prvostupňového súdu, kedy nadbytočné dodatočné dokazovanie zamietol, je tak právne správny a dostatočne a zrozumiteľne v odôvodnení rozhodnutia odôvodnený. Mala za to, že odvolanie žalobcu, pokiaľ vytyka, že prvostupňové rozhodnutie je nepreskúmateľné a má iné vady, je maximálne všeobecné a absolútne nekonkrétne. Tiež poukazovala na to, že žalobca vo svojich skutkových tvrdeniach riešil rôzne majetkové a finančné záležitosti, ktoré so svojou manželkou riešil počas manželstva a teda tieto ku dňu zániku BSM rozvodom manželstva už vyriešené boli a teda nebol žiaden dôvod na ich preukazovanie vo vzťahu k vyporiadaniu BSM. V súvislosti s uvedeným tiež poukázala na to, že v konaní bolo preukázané a nepochybné podľa vyjadrení účastníkov konania, že títo sa v minulosti už k existujúcemu majetku ku dňu zániku BSM vyporiadali, dokonca žalovaná žalobcovi uhradila dohodnutú sumu, pričom logicky pokiaľ by zostali otvorené nejaké položky BSM, ktoré žalobca účelovo v podanej žalobe znenazdajky začal namietat', k takémuto finančnému vyporiadaniu by nedošlo a žalobca by v rámci minulého vyporiadania pred podaním žaloby, už v tom čase požadoval sumu vyššiu.

4. Žalobca v písomnej replike opätovne navrhol zrušenie napadnutého rozsudku s tým, že trvá na podanom odvolaní, nesúhlasil s obsahom vyjadrenia žalovanej k podanému odvolaniu. Mal za to, že vyjadrenie žalovanej neobsahuje žiadne relevantné argumenty, žalovanou predložené vyjadrenie obsahuje iba zavádzajúce a nepravdivé tvrdenia, ako aj ničím nepodložené úvahy a domnienky. Dôrazne popieral skutkové tvrdenia žalovanej, ktoré vo svojom vyjadrení uviedla. Poukazoval na to, že žalovaná potvrdila, že k neplatnému vyporiadaniu finančných prostriedkov patriacich do BSM malo prísť pred rozvodom manželstva, a preto tieto finančné prostriedky už nemohli tvoriť masu BSM a následne byť predmetom vyporiadania BSM po jeho zániku s tým, že akákoľvek dohoda o vyporiadaní BSM pred zánikom samotného BSM je neplatná.

5. Žalovaná v písomnej duplike navrhla potvrdenie napadnutého rozsudku, opätovne uviedla, že rozhodnutie súdu prvej inštancie považuje za skutkovo a právne správne a dostatočne a zrozumiteľne odôvodnené. Uviedla, že žalobca ako subjekt disponujúci so svojim žalobným návrhom má povinnosť svoje tvrdenia preukázať príslušnými dôkazmi, neuniesol svoje dôkazné bremeno a jeho právna a skutková argumentácia sa počas celého konania menila a bola až takmer zmätočná. Uviedla, že je nepochybné, že pri vyporiadaní BSM sa vychádza zo stavu majetku bývalých manželov ku dňu právoplatnosti a vykonateľnosti rozvodu manželstva, pričom pokiaľ títo si medzi sebou rozdelia spoločné prostriedky počas manželstva resp. počas existencie BSM, ide o ich rozhodnutie ako manželov. Obdobná situácia by bola, pokiaľ by tieto prostriedky každý minul pre svoju potrebu. Pokiaľ tieto finančné prostriedky ku dňu zániku BSM netvorili masu BSM, logicky nemohli byť ani predmetom vyporiadania.

6. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť.

7. Odvolací súd za aplikácie § 380 ods. 2 CSP z úradnej povinnosti predovšetkým posudzoval, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou/vadami, ktorá/ktoré sa týka/týkajú procesných podmienok a vzhľadom na odvoláciu námietku žalobcu týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozhodnutia tiež, či postupom súdu nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, resp. či tu nie je existencia takej vady, ktorá by bola spôsobilou mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, d/ CSP).

8. Odôvodňovanie súdnych rozhodnutí je súčasťou práva na spravodlivý súdny proces v zmysle článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd a článku 46 ods. 1 Ústavy SR. V situácii, keď z odôvodnenia rozhodnutia nemožno zistiť dôvody, pre ktoré bolo vyhovené nároku, ktorý strana sporu žalobou uplatnila, či pre ktoré bol tento zamietnutý, je pre tieto veľmi obtiažne pochopiť

takéto rozhodnutie. Pokiaľ nie sú tieto faktory vysvetlené v odôvodnení rozhodnutia, nemožno vylúčiť, že rozhodnutie, z ktorého nie je možné aspoň v základných rysoch zistiť, akými úvahami sa súd pri formulovaní výroku spravoval, treba považovať za nepreskúmateľné. Takéto rozhodnutie súdu porušuje právo účastníka na spravodlivý súdny proces, pretože mu upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov.

9. Výkladom toho, či nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom, následkom zistenia ktorej je zrušujúce rozhodnutie, resp. či ide len o tzv. inú vadu konania, sa zaoberalo Občianskoprávne kolégium Najvyššieho súdu Slovenskej republiky na zasadnutí konanom dňa 3. decembra 2015 a prijalo stanovisko, podľa ktorého výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá dôvod na odvolanie podľa ust. § 205 ods. 2 písm. a/ v spojitosti s ust. § 221 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku, spočívajúci v odňatí možnosti účastníkovi konať pred súdom (teraz § 365 ods. 1 písm. b/ CSP), inak ide o tzv. inú vadu konania (§ 365 ods. 1 písm. d/ CSP), v súvislosti s čím je potrebné vždy skúmať mieru (intenzitu) nepreskúmateľnosti, teda mieru, do akej táto vada poškodí účastníka konania na jeho ústavných právach, teda v každej konkrétnej veci individuálne zodpovedať otázku, do akej miery možno nepreskúmateľnosť rozhodnutia posudzovať ako tzv. inú vadu a do akej miery ho možno posudzovať ho ako odňatie možnosti konať pred súdom, resp. porušenie práva na spravodlivý proces.

10. Preskúmaním obsahu odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd nevzhladol dôvodnosť uplatnenej odvolacej námietky. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami tej - ktorej strany sporu, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre zákonného rozhodnutia požiadavkami v zmysle § 220 ods. 2 CSP. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03 či sp. zn. III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva (napr. Georgidias v. Grécko z 29. mája 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (napr. rozsudok vo veci Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/ Španielsko, oba z 9. decembra 1994, Annuaire, séria A č. 303 A a č. 303 B).

11. V posudzovanej veci súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia dal odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Odôvodnenie rozhodnutia v napadnutej časti obsahuje dostatok skutkových a právnych záverov, spĺňa všetky vyššie uvedené požiadavky a tvorí dostatočný podklad pre uskutočnenie prieskumu v odvolacom konaní, pričom odvolací súd nezistil, že by tieto závery boli neodôvodnené. Skutočnosť, že žalobca sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže samo o sebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti, alebo arbitrárnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie.

12. Postupom súdu prvej inštancie tak nedošlo k takému nesprávnemu procesnému postupu, ktorý by znemožnil stranám uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces a nebola zistená ani tzv. iná vada konania, spôsobilá viesť k záveru, že jej následkom došlo k nesprávnemu rozhodnutiu vo veci a odvolacím prieskumom ex offio nebola zistená ani žiadna vada, týkajúca sa procesných podmienok (ktorú odvolateľ ani netvrdil), teda nedošlo z hľadiska vyššie uplatnených odvolacích námietok k naplneniu odvolacích dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b/ a d/ CSP.

13. Posúdením obsahu odvolania odvolací súd zistil, že ďalšie odvolacie námietky žalobcu smerujú proti ním tvrdeným nesprávnym skutkovým a právnym záverom súdu prvej inštancie na ktorých založil svoje rozhodnutie čo viedlo podľa jeho názoru k naplneniu dôvodov na odvolanie, uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP.

14. Nesprávny skutkový záver je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie nepostupuje pri hodnotení dôkazov podľa § 191 CSP. Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Pri hodnotení dôkazov v súdnom konaní platí zásada voľného hodnotenia

dôkazov sudcom z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Nesprávne hodnotenie dôkazov by bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie len v prípade, ak by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov, alebo prednesov strán nevyplývajú, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré neboli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že v hodnotení dôkazov, či poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti, je logický rozpor.

15. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd pochybí pri aplikácii práva na zistený skutkový stav, teda prípad, kedy bol skutkový stav posúdený podľa iného právneho predpisu, než ktorý správne mal byť použitý, alebo ak síce bol aplikovaný správne určený právny predpis, ale súd ho nesprávne interpretoval (nesprávne vyložil podmienky všeobecne vyjadrené v hypotéze právnej normy a v dôsledku toho nesprávne aplikoval vlastné pravidlo, stanovené dispozíciou právnej normy).

16. Vyššie uvedené odvolacie námietky žalobcu, vyhodnotil odvolací súd ako neopodstatnené, bez opory v zistenom a ustálenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dostatočne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi, ktoré vyhodnotil v súlade so zásadami podľa § 191 CSP a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie tiež presvedčivo a dostačujúco odôvodnil v súlade s požiadavkami uvedenými v ust. § 220 ods. 2 CSP. Odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 387 ods. 2 CSP).

17. Keďže teda preskúmaním veci odvolací súd dospel k záveru, že žiadna z odvolacích námietok žalobcu nie je spôsobilou mať za následok dopad na vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia, rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie neuviedol žiadne rozhodujúce skutočnosti s ktorými by sa súd prvej inštancie v konaní nezaoberal a ktoré by neboli predmetom jeho posudzovania.

18. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní úspešnej žalovanej vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu voči žalobcovi, ktorý úspech v odvolacom konaní nemal, a preto odvolací súd priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania žalovanej proti žalobcovi v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).